

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK: XL

VÍDEŇ ČERVENEC – SRPEN 1993 ČÍSLO: 7–8

DRAZÍ PŘÁTELE,

když člověk dosáhne určitého věku, dívá se na svůj život trochu jinak, než se na něj díval jako mladý člověk. Ten vidí-podle povahy a výchovy-před sebou jen budoucnost. Těší se. Ale nač se má těšit starší člověk, který má blíž ke hrobu než ke kočárku?

"Kolik hloupostí jsem ve svém životě provedl?" říká si. "Měl jsem se vyučit něčemu jinému. Vztít si jiného životního partnera! Pozorněji vychovávat děti..." Takových výčitek může být nesčetné množství.

Pokud si něco v minulosti vyčítáme-především však hříchy-máme dost inteligence a odvahy, své chyby poznat a uznat. Někdy jsou to malichernosti: "Tohle jsem neměl prodávat!" "Proč jsem nejel na ten zájezd?!" Prostě věci nejisté a většinou i nedůležité nebo se dají napravit.

Co však s "kopanci", které se napravit nedají? Osoba, které jsme ublížili, zemřela, nechce s námi nic mít nebo se daleko a neznámo kam odstěhovala?

"Skrze omyly vede cesta k pravdě." Skoro vždycky! Málokdy vede jiná cesta. Světci se také skrze hříchy a omyly propracovávali. Ve stáří se zpovídali z maličností, uklouznutí, opomenutí, která ve světle Boží lásky jim připadala jako velké viny. Skrze lásku k Bohu vede pravá cesta k lidem.

Někdy je naše cesta životem lehčí-jako když výletník jde po písku. Většina lidí však klopýtá, prodírá se, šplhá, hledá - zvláště když si chce natrhat lesní plody. Pak se s úlovkem vrací domů. Náš úlovek jsou dobré skutky, odstraňování nečistot, přemáhání špatných sklonů-a pomáhá nám modlitba, četba dobrých katolických knih, svátosti, rozjímání, exercicie aj.

Někdo vstává ráno jako rybka, jiný se těžce vymotává z peřin. P.Vodra-od jehož tragické smrti uplynulo sedm let-se rád a dlouho postil. Nerad si však dělal pořádek na psacím stole. Někdo rád kritizuje. Ať se podívá na sebe. Zjistí - že on je jediný člověk, kterého může bez omylu kritizovat. Někoho dlouho bolí úder nevlídného slova, lhostejnosti. Ať to vloží do náruče milujícího Boha. Zlobí nás výtky? Uvažujme, je-li oprávněná. Jsou malá klopýtnutí, při kterých se napřimujeme lítostí. K velkým klopýtnutím-těžkým hříchům-pádům-potřebujeme k povstání nejen lítost, že jsme urazili Boha, hřích se nám sice odpustí hned, ale před sv.přijímáním musíme ještě ke sv.zpovědi.

Jen Bůh-skrze kněžské rozhřešení-nás může zvednout. Dát nám svůj život-milost. "Milost Boží je k spáse nezbytně nutná," je jedna ze šesti základních pravd katolické víry. "Beze mne nemůžete NIC učinit!" říká Kristus a jeho apoštol dodává: "Víra beze skutků je mrtvá."

Jsou viny těžké, které v nás Boží milost-dar-život-usmrčují, a viny lehké, které se podobají onemocnění. I hříchy a viny se dají plodně zařadit do našeho života. Ba i hlouposti, opomenutí...Bůh nás přijme stejně laskavě, jako v podoběnství přijal otec marnotratného syna. Musíme se však-jako onen syn-s lítostí a láskou k Němu vrátit.

V A Š E R E D A K C E

ČEŠTÍ BISKUPOVÉ O CÍRKEVNÍM MAJETKU

Draží věřící,

v současné době se na úrovni vlády i při koaličních jednáních projednává otázka navrácení majetku církve, který jí byl komunistickým režimem protiprávně odňat. Mnoho se o tom hovoří a píše ve sdělovacích prostředcích. Sdělujeme vám proto pro informaci naše stanovisko.

Po zabránění církevního majetku na počátku komunismu bylo zákonem stanoveno, že stát bude hradit osobní i věcné výdaje církve. Tím se církev dostala do područí komunistického státu. I když má dnes plnou svobodu, zůstává tento zákon o financování církve v platnosti do té doby, než si církev vybuduje svou materiální základnu. Církev sama usiluje o nezávislost na státu a hledá zřetel a zdroje financování své činnosti, která nespočívá jen v liturgických úkonech, ale je také široce založenou službou společnosti.

Snahou státu je zprivatizovat majetek, který zdědil po komunistickém režimu. Nejlepší cestou je jeho restituce, to znamená návrat do rukou původních majitelů. Aby náš stát mohl vstoupit mezi demokratické státy Evropy, je podmínkou dodržování lidských práv. Jedním z nich je i právo na majetek.

Biskupové se domnívají, že k nápravě křivd minulého režimu je zapotřebí navrátit církevní majetek, zabraný po 25. únoru 1948, i když církev chce zaujímat, jak prohlašovala od začátku, při jednáních vstřícný postoj. Tento majetek je vlastnictvím všech věřících, protože také z jejich darů a odkazů vzniká. Má i dnes sloužit nejen nějaké vrstvě v církvi, ani ne pouze věřícím, ale církev chce pomocí něho sloužit také společnosti, např. v oblasti duchovní (výchova mládeže, rodin atd.), charitativní, školské, zdravotní, kulturní, památkové, atd. Ovšem při údržbě památek bude nutno dojít k spoluúčasti dalších partnerů. Tyto činnosti církev nemůže plně rozvíjet jen z vašich příspěvků. Zdrojem k tomu má být mimo jiné navrácení majetku. Stát tím skutečně privatizaci, kterou stejně zamýšlí, majetek se vrátí do rukou původních majitelů a církev tak nalezne prostředky pro svou činnost nejen k prospěchu vlastnímu, ale i k prospěchu společnosti. Zároveň nechceme, aby tato restituce byla finančním zatížením státního rozpočtu.

Pokud by stát nevrátil majetek původním vlastníkům a prodal by ho na jejich úkor k vlastnímu obohacení, definitivně by tím vlastně dokončil, co komunisté začali. Do jakých rukou by se tento církevní majetek dostal, je velkou otázkou. Zřejmě by přestal sloužit celé společnosti.

Církev nechce rozhodně s tímto majetkem hospodařit přímo, ale pro jeho správu vytváří společnosti, které by zisk odváděly k částečné úhradě její činnosti.

V minulosti jsme se naučili žít bez majetku. Církev však nesměla kromě liturgie vyvíjet žádnou činnost. Ani dnes nechceme spoléhat pouze na majetek, ale vycházíme z odpovědnosti, kterou nám církevní právo ukládá.

Prosíme o modlitbu za nás i za politiky, aby bylo v této věci nalezeno spravedlivé řešení.

SV. OTEC K NAŠIM POUTNÍKŮM

Milí poutníci z Ostravy a ze Zlína.

Celé generace věřících ve vaši vlasti se snažily pochopit tajemství Kristova kříže s Bolestnou Matkou. Mariin Velký pátek, to je pátek před Květnou nedělí, nazývaly klíčem Svatého týdne.

Proste ji i vy s důvěrou slovy hymnu: «Svatá Matko, lásky zdroji, dej ať božské těbou spoji, ať jej s tebou prožívám». K tomu vám i všem vašim drahým ze srdce žehnám. (31.3.1993)

Milí mladí poutníci z Luhačovic a Blatné!

Ježíšovo utrpení, smrt a zmrtvýchvstání vždy bylo a dodnes je zdrojem velké síly v životě i v těžkých zkouškách. Vzorový příklad kněze Jana Sarkandra nám oživuje, jakou silou byl pro něho náš Spasitel při mučení a při pomalém měsíčním umírání. I pro vás je v Kristově kříži a v Jeho zmrtvýchvstání táž síla.

Z celého srdce žehnám vám i vašim drahým doma. (7.4.1993)

Srdčně vítám skupinu poutníků z Prahy a poutníky z Moravy! Chvála Kristu!

Mojí draží, nechtě velikonoční tajemství prozáří vaši mysl a vaše srdce, aby se vám stalo novým podnětem k ještě většímu úsilí o vydávání opravdového svědectví Kristově evangeliu před světem.

Prosím všemohoucího Boha, aby vás naplnil radostí ze Zmrtvýchvstání a aby Vás vždy provázel svými hojnými dary. K tomu Vám všem ze srdce žehnám! (14.4.1993)

Srdčně vítám poutníky z Luhačovic, z Kašavy a skupinu věřících z Brna, kteří konají tuto pouť ke Svatému Petru na poděkování za papežskou návštěvu před třemi lety na Velehradě.

Raduji se z upřímné oddanosti a lásky, která Vás spojuje s Petrovým stolcem. Je důkazem Vaší pokory a duchovní zralosti, a vydává krásné svědectví před sekularizovaným světem. Žehnám Vám všem i celému národu, aby Duch Svatý ve vás lásku k církvi ještě více rozhojnil.

Chvála Kristu! (21.4.1993)

JAK JE U NÁS DOMA?

Rozhovor s místopředsedou české vlády, inž. Josefem Luxem, který je též předsedou České strany lidové. V Římě jednal o přijetí České republiky do Organizace SN pro výživu a zemědělství FAO a s italským ministrem zemědělství — v české vládě i on má tuto funkci. 8. března ho svatý Otec přijal v soukromé audienci i s chotí a doprovodem.

Dej nám všem Hospodine, hojnost, pokoj v naší zemi, zpívají Čechové už od dob svatého Vojtěcha. Česká vláda vyvíjí úžasné úsilí zaměřené na to první — hojnost, blahobyt. Kolik pozornosti věnuje mravní obrodě národa? V ni je totiž zdroj pokoje.

Hovořili jsme o tom v programovém prohlášení vlády. Toto prohlášení je koaliční, čili tvořily je všechny čtyři koaliční strany; a hovořili jsme o čtyřech základních věcech; za prvé, že je nutné hájit svobodu jednotlivce, ale ne jako svobodu bezbřehou, ale jako svobodu, která má mít své limity v morálním kodexu; dále, že je třeba prosazovat tržní hospodářství jako cestu k skutečné ekonomické prosperitě, tržní hospodářství na základě ochrany soukromého vlastnictví, na základě zvýraznění odpovědnosti jednotlivce, a ve smyslu postupného omezování vlivu státu. Za třetí jsme se shodli, že chceme hledat a zcela jednoznačně vyjádřit zodpovědnost státu za ochranu slabých, za ochranu dětí, nemocných a starých lidí. Za čtvrté, že se společně pokusíme hledat konkrétní výraz pro morální zodpovědnost; tento

Oslavy 600. výročí mučednické smrti sv. Jana Nepomuckého vyvrcholily ve dnech 15. a 16. května. Nejdříve v *Nepomuku*, světové rodišti. Už v předvečer byl slavnostní koncert a pak večer pobožnost na téma «Spravedlnost a pravda». V den sám byla nejdříve na náměstí odhalena socha tomuto velkému zdejšímu rodákovi a po ní byla *koncelebrovaná mše svatá*; hlavním celebrantem byl papežský legát kolínský arcibiskup kard. Joachim Meisner, který pronesl i homilii — mluvil o Janu Nepomuckém jako «světcí na mostě», který *spojuje* a svým zrakem *ukazuje vzhůru*; v mši, v jaké člověk ztratí pohled k nebi, společnost, kterou vytváří, ztratí také kvalitu života a duchovní obzory, řekl (*text homilie přineseme v příštím čísle*). Po mši svatě promluvil také prezident Havel. — Ještě 15. května odpoledne, jako pokračování vrcholných slavností, byly v Praze v augustiniánském kostele sv. Tomáše nešpory; průvod několika tisíc věřících krácel pak na Karlův most k nově opravené světové soše, k místu, odkud bylo jeho mrtvé tělo shozeno do Vltavy. Pobožnost vedl dnešní generální vikář biskup Jaroslav Škarvada. Večer pak byl koncert České filharmonie.

V den svátku byla slavnostní koncelebrovaná mše svatá v katedrále sv. Víta. S papežským legátem kard. Meisnerem koncelebrovali pražský arcibiskup Miloslav Vlk, apoštolský nuncius mons. Giovanni Coppa, maďarský kardinál Paszkai z Ostrihomu a další biskupové okolních zemí jako zástupci bratrských místních církví z Polska, Rakouska, Německa a Itálie. Dále stáli v kněžišti představitelé řádů, kanovníci a 118 dalších kněží. Katedrála byla přeplněna věřícími, kteří radostně odměnili kardinálova slova, když se zmínil o dvou vynikajících postavách české církve 20. století: kard. Josefu Beranovi a jeho nástupci *Tomáškově*, kterého jak řekl, ještě jako berlínský biskup velmi často navštěvoval. Jeho homilie byla jakoby doplněním homilie z Nepomuku: Jan Nepomucký s křížem v náruči a *prstem* před ústy byl symbol církve umlčené, ale i výmluvně volající k světu, že hesla jako rovnost, volnost, bratrství mají svůj plný význam, jen když mají svou poslední oporu v Bohu:

Mili bratři, milé sestry v Kristu, našem Pánu!

Ve společenství svatých jsou s námi přítomni «dokonalí lidé». Již 600 roků patří svatý Jan Nepomucký českému lidu. Ale nejen českému, on patří i sousedním národům Evropy, ano, on patří celé církvi. To se stává zřejmým, když svatý Otec Jan Pavel II. posílá svého osobního legáta na oslavy do Nepomuku a do Prahy. Jako zástupce svatého Otce vám přináším i jeho požehnání, po-

žadavek vychází ze skutečnosti, že schopnosti člověka jsou z velké části dány jeho snahou, jeho pílí, ale z podstatné části jsou také darem. Prostě jestli někdo je šikovný, nebo méně šikovný, schopný nebo méně schopný, to jsme mimo jiné prostě dostali do vinku, to jsou ty naše hříbny a jestli si to uvědomíme, tak prostě nemůžeme budovat pouze elitářskou společnost, ale chceme budovat společnost, která je vnitřně solidární, ale my velmi silně cítíme, že lidé nejsou andělé, čili že sami toto prostě neuskuteční, že je nezbytné vytvářet určitý rámec pro to, aby se tak stalo, který by motivoval, a tento rámec se hledíme vytvářet z pohledu daňového systému a veskrze ekonomických nástrojů, které by motivovaly, to znamená, že ten, kdo zaměstná člověka, se změnil, aby měl pracovní schopnosti, aby měl výhodu atd. A o tom morálním rámci či kontextu v naší společnosti vlastně musíme skoro každý den bojovat, ve vládě, v parlamentu, a on má tisíc rozmanitých podob.

zdrav a přání všeho dobrého pro všechny lid této země.

Jan Nepomucký je světec, jenž drží kříž v ruce, aby jim jako kompasem pro orientaci ukazoval svým krajanům na cestu životní pouti tímto světem.

1. Země na rozcestí

Čechy byly a jsou zemí ve znamení kříže. Tato požehnaná země leží na rozcestí mezi Východem a Západem, mezi Severem a Jihem, mezi rozličnými kulturami, jazyky a národy. Všechna napětí v Evropě se zde velmi bolestně projevila. Snad právě proto Otec vlastní císař Karel IV. zasvětil národní svatyni — kapli na hradě Karlštejn — svatému Kříži. Jan Nepomucký je hlasatelem Kristova kříže na mostech, silnicích a náměstích Vaší země. Na průčelí salesiánského kostela v Praze na Příkopě, stojí napsáno: «O crux, ave spes unica» — «Bud pozdraven, svatý Kříži, jediná naše naděje».

Kříž je vlastně mostem, který spojuje nebe a zemi, Boha a člověka, národy a národy. Proto stojí svatý Jan Nepomucký s křížem v ruce na evropských mostech. Mosty spojují dva opačné břehy. Na mostě se všichni setkají. To patří k jeho poslání a jeho funkci. Tím umožňují mosty setkání a usmíření. Česká země tak byla a je mostem mezi Západem a Východem, mezi Severem a Jihem, mezi Slovany a Němci.

Takové postavení vedlo nejen k utrpení lidu, ale i ke zkušenosti mnoha kladných podnětů. Zde došlo k plodnému setkání mezi kulturami. O tom přesvědčivě svědčí obraz města Prahy. Zde se setkávaly ty nejrozmanitější vědní obory Evropy a spoluvytvářely tak evropskou duši. Proto stojí v Praze starobylá Karlova universita. Pro novou Evropu, která sahá od Atlantiku až po Ural, by se mohly všechny kladné i záporné zkušenosti ze střetu v Čechách stát dobrým darem, dobrým dědictvím. Jan Nepomucký s křížem v ruce z Čech patří k těm nejlepším představitelům této země pro církve i pro svět.

ANGLIE. — Naše londýnská česká farnost oslaví příští rok 45 let svého trvání. Ze tří kněží, kteří začínali, zůstal jen «stařešina» Otec Jan Lang — P. Jaroslav Popelka a František Kovanda jsou už na věčnosti. Vzácným dokladem o její činnosti je videokazeta, kterou připravila a doma vysílala ostravská televize. — 45. výročí oslaví také český náboženský program na BBC — i zde začínal a pokračuje Otec Lang, nejdříve to bylo třikrát, teď jen dvakrát za měsíc. Díky porozumění vedoucích BBC se dostávalo v těžkých letech našim doma Boží slovo v mateřtině a s ním i naděje ve vítězství Pravdy a Práva. Na fotografii vidíme nynější «staff» českého oddělení BBC — Otec Lang je první zleva.

Kde nikdy nezmilkne zpěv: SLOVÁCKO

Byla válka. Ale bylo ještě huře. Nepřítel byl ve vlastní zemi. Nacisté byli u nás. Smutno bylo, neveselo. Lidé chodili jako zakřiknutí. Každému na tváři byla vidět starost o člena rodiny či přítele, který byl zatčen, odvlečen, týrán a mučen. Každý chodil jako v mátohách, v nejistotě, kdy i na něho dojde řada. Dětem nebylo co dát najíst. A všichni myslili na mř, na svobodu i samostatnost, které se zdály zaniklou pohádkou či nedostižnou vidinou.

Nejprve se lidé navzájem vyhledávali, hledající oporu a povzbuzení. Časem poznali, že zármutek dolehl na všechny. Pak chodili samotní jak bludné ovce, sledováni svým zármutkem jako stínem, kterému neutečeš, kterému se neschováš. V Čechách i na Moravě, ve městě i na venkově, všude bylo stejné.

V srdcích byla tma.

Lidé přestali zpívat.

Leč nám Čechům dlouho nelze žít bez zpěvu. Proto jsme se vydali za zpěvem. Hledali jsme, až jsme jej našli.

Kde? Na Slovácku.

Ať bylo jak bylo, Slovácko zpívalo. Když bylo všude jinde jako po vymření, když se všechno zdálo beznadějným a lidé říkali, že již nebude co osvobozovat, putovali jsme na Slovácko. My všichni chodili jako polomrtví, jen na Slovácku opravdu žili. Na půdu Slovácka jsme vstupovali, jako se jinde vychází ze hřbitova, z pláně smrti do života.

Když se smyčka kolem krku zatahovala, když nám po každém jiném svobodném projevu začali omezovat i symfonickou hudbu, vybrali jsme se s Rafaelem Kubeltkem na Slovácko, které dosud neznal. Tam nemohli hudbu škrtit nebo zakazovat. Tam zpívala srdce. Od Brodu po Vlárský průsmyk, od Hradiště k Podluží, všechno jsme prochodili. Šli jsme od vesnice k vesnici a všude jsme našli, co nám v Praze scházelo: veselí a zpěv. Celé noci nám tam zpívali s vnitřní silou nezadržitelné horské bystřiny. Nevěděli proč, nevěděli jak, zpívali jak zpívat musili. Ale Kubeltk věděl. Tam se mu při měšičku, před budoucí či před žudem, otevřely nehlubší prameny naší hudebnosti. A když na scénu královské opery v Londýně uváděl Janáčkova „Jenůfu“, věděl Kubeltk, jak a proč. Neditigoval jen z not, dirigoval ze svých vzpomínek na pouť na Slovácku.

Za okupace, když se nikam nesmělo mimo t.zv. Protektorát, ožil poutník smutku jedině na Slovácku. Kam jinam než na Slovácko bychom tedy s manželkou byli jeli, když jsme se vzali a chtěli na chvíli uniknout smutku? Dnes, kdy jsme poznali tolik jiných krajů, říkáme si znovu a znovu, že jsme nemohli mít krásnější svatební cesty. Když bylo po svatbě, rozjeli jsme se do Brodu, do Vlčnova, do Nivnic a do Šumic, do Bojkovic a do Hroznkova. Navštívili jsme Buchlovice, Hodonín, Mutěnice a Pavlovice, Tvrdonice a Lanžhot. Pomodlili se u svatého Antonínka i na Velehradě. Dnes dobře víme, že na světě nemohlo být krásnější. Krásou kraje? Nikoli. Kvůli lidem.

Vždyť na Slovácku umí ještě věřit, milovat, vzdorovat – a zpívat. Nic z toho za války neztratili. Ano, uměli též hřešit. Ale věděli, že hříchy mohou pokáním býti odpuštěny a že i hříšník může dojít spasení. Proč se smutit z přechodného protivensví? Vždyť na Slovácku dovedou vzdorovat jak nikdo jiný. Vždyť také Slovácko dalo vlasti některé z největších bojovníků i budovatelů. Proč se bát, když se krivák sám otevře v dlaní? Proč zoufat tam, kde se tyčí Velehrad vřty, proč věšet hlavy, když Kristus opravdu vstal z mrtvých?

Nadace sv. Vojtěcha

Oslavy tisíciletí Břevnovského kláštera nejsou jen záležitostí katolické církve. I postava jeho zakladatele sv. Vojtěcha se rozhodně netýká jen jednoho kláštera, jedné (arci)diecéze, jedné církve, ani jednoho města, národa nebo státu. Mluví-li se o sv. Vojtěchu jako o prvním českém Evropanovi, pak i Břevnovský klášter a jeho duchovní odkaz je významným pilířem mostu k evropskému západnímu křesťanství i kultuře a vzdělanosti, kterou s sebou přináší. V době, kdy národ a stát tyto mosty, léta nepřístupné, zatarasené a pobožené i v nás samých, znovu hledá a obnovuje, je důležité toto vědomí duchovní souvislosti.

Obvodní zastupitelstvo Praha 6 svým usnesením ze dne 19. března 1992 na návrh obvodní rady založilo Nadaci sv. Vojtěcha, která slouží k zajištění společenské, tedy „světské“ části oslav Břevnovského milénia. Vedle členů zastupitelstva v nadační radě pracuje též převor P. Prokop Siostrzonek, OSB, a čestnými členy jsou opat Břevnovského kláštera P. dr. Anastáz Opasek, OSB, a starosta Prahy 6 Jiří Hermann.

Již v roce 1992 vydala nadace publikaci Břevnovský klášter, jejíž první vydání bylo věnováno opatství. Těžiště takřka roční práce nadační rady tvoří oslavy, jejichž cílem je upoutat pozornost široké veřejnosti na význam sv. Vojtěcha a Břevnova v evropském kon-

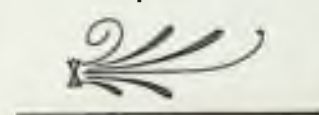
POZVÁNÍ do Břevnova

V příštích měsících si budeme důrazněji připomínat tisícileté výročí založení Břevnovského opatství. Mimo jiné i výstavou Milénium benediktinského kláštera v Břevnově (1993), uspořádanou v naší prelaturě. Výstava je svědectvím, jak klášter, byť poznamenaný válkami, po dlouhá staletí hluboce ovlivňoval českou kulturu. Především v umění, ale i ve vědě a v hospodářství. Tvoří obraz církevního života v duchu benediktinského řádu zaměřeného ke svěbytnosti a větší slávě českého národa.

Rád bych zdůraznil, že práce Břevnovských benediktinů neskončila dobou barokní, jak by se mohlo na první pohled zdát. I dvacáté století hovoří jasnou řečí spolupráce s významnými umělci - architektky Janem Sokolem a Břetislavem Štormem, sochaři bratry Wágnerovými, fotografem Josefem Sudkem, dále představiteli české vědy Janem Patočkou, Josefem Vašicou, Josefem Cibulkou, Rudolfem Holinkou a mnohými dalšími. Nesmíme zapomenout na spisovatele, jako byli Jaroslav Durych, Jan Čep, Jan Zahradníček. Tato obřadnost naší kultury poznamenala dějiny Břevnova dvacátého století.

Smyslem jubilejních slavností i vstupu do nového tisíciletí není jen připomínka spolupráce Břevnovských mnichů s představiteli české kultury, ale především oslava zakladatele Břevnovského kláštera, benediktina svatého Vojtěcha, druhého

K tisíciletému výročí Břevnova byly opraveny střechy, okna, vnější fasády barokní baziliky sv. Markéty a svatovojtěžského kláštera. S opravou vnitřních chodů a obytných místností se teprve začíná.

biskupa pražského. Jeho život byl posláním, úkolem i vyvolením. Představuje hodnoty, a to nejen ve smyslu katolictví, ale i naplnění řádu obecného, který přispívá k vytvoření láskyplného vztahu lidí a národů, ke snaze o odpuštění při vědomí vlastních vin, ukazuje možnosti smíření lidí dobré vůle.

Křesťané všech vyznání mohou toto poselství svatého Vojtěcha slyšet i dnes, neboť vyrůstá z podstaty křesťanského vyznání - z Desatera. Pochopit a uznat je může každý, neboť jsou člověku dány již od počátku jeho existence ve světě.

Anastáz Opasek, OSB
Katolický týdeník 16

OSLAVY TISÍCILETÍ BŘEVNOVSKÉHO KLÁŠTERA

Nadcházející oslavy

tisícileté výročí založení Břevnovského kláštera v Praze se překrývá s osmdesátým výročím narození jeho šedesátého opata Anastáze Opaska, OSB, nositele stejného řádového jména, jak jsme nedávno psali, jako měl opat první.

A. Opasek se narodil 20. dubna 1913 ve Vídni. Vyrůstal v Kolíně, kde o devatenáct let později na reálném gymnáziu maturoval. Po vstupu do Břevnovské komunity ve studiu v Praze a v Římě pokračoval.

Za komunistického režimu byl roku 1949 odsouzen k doživotnímu vězení. Po podmíněném propuštění v květnu 1960 pracoval jako stavební dělník a skladník v Národní galerii. Na sklonku roku 1968 odešel do exilu.

Vztah Anastáze Opaska k umění, který ovlivňovaly jeho styky s nejvýznamnějšími osobnostmi české katolické kultury, ho vedl

roku 1972 v Německu k založení laického katolického sdružení Opus bonum, jež pomáhalo rozvíjet kulturní styky mezi exilem a domovem. Takto jeho aktivita přerostla posléze v kontakty s tvůrci nejrůznějšího humanistického zaměření, bez ohledu na jejich světový názor či náboženské přesvědčení. Opaskovy paměti Dvanáct zastavení dosáhly v krátké době druhého, opět již téměř rozebraného vydání.

Celoživotní dílo Břevnovského opata bylo oceněno Řádem T.G. Masaryka. Nyní se však opět věnuje především klášteru, do jehož čela byl zvolen roku 1947.

Anastáz Opasek patří k těm církevním představitelům, kteří mají vzhledem ke své velké morální autoritě soustavně dobrou publicitu. Rozhovory s ním vždy patří k nejzajímavějším článkům vycházejícím v českém tisku.

(jis)

Katolický týdeník 16

VIDEŇSKÉ

SVOBODNÉ LISTY

Masážnová rada česká a slovenská v Bratislavě

Doporučujeme
našim členům

Čtete a rozšiřujete
české noviny
videňské.

Věru podivuhodné je Slovácko. Mluvíte si kolik chcete o své rázu a starých zvytcích, o kroji a vlastní mluvě, o slunci a o vlně. Nakonec přece poznáte, že síla Slovácka pramení z vřty a z lásky. Poznáte, že Slovácko zpívá, protože ví, kde hledat Pravdu; že se Slovácko nikdy nevzdá, protože se ještě dovede bít.

A pro tuto naději, kterou nám i v dnešním soužení Slovácko dává; pro vzpomínky z minula, kdy bylo tak zle, že jsme za zpěvem šli světa kraj, proto mám Slovácko tolik rád.

Zveřejňujeme část příspěvku kr. Dipl. Ing. O. Češky, napsanému k večeru kulturního výboru „Českého srdce“ pod názvem „21. květen 1938“, která ve Viedeňských Svobodných Listech nebyla zveřejněna.

Na závěr večera navázal pan redaktor Josef Jonáš na vlastní téma přednášky "SUDETY - CSUD EVROPY". Poukázal na výklady obou přednášejících a vyslovil podiv nad tím, že dnešní český tisk věnuje tolik zájmu problematice odsunu českých Němců po roce 1945, především - a to je zajímavé - hrůzám jeho provedení. Nemluví se o příčinách, které byly důsledky jeho prosazení. Nemluví se o tom, že čeští Němci za nacistické pomoci rozvrátili Československý stát v němž žili, a který jim poskytoval taková práva, jako nikde jinde v Evropě. Nemluví se o tom, jak tito Němci vyháněli české obyvatelstvo z jejich domovů, že se neostýchali tyranizovat a vraždit české lidi v pohraničí a že vydatně pomáhali po utvoření t.zv. protektorátu připravovat likvidaci jeho českého obyvatelstva spolu s Heydrichem, Frankem a ostatními nacistickými stvůrami. O tom všem český tisk asi nic neví. Ani o tom, že odsun schválili vítězné mocnosti nejen v Československu, ale i také v Polsku, Maďarsku, Rumunsku a jugoslavií, tedy všude tam, kde Němci dříve tvořili zárodky páté kolony.

Dnešní valná část reprezentace českého tisku vyrůstala převážně v době komunistického systému, kdy se o skutečných dějinách nesmělo ani psát, ani mluvit. Nejde však jen o novináře. I lidé na oficiálních místech, na špičkách českého státu - zdá se oslnění německou Markou - neprojevují vůli přivést věc v zájmu národa na správnou míru. Někteří dokonce házejí špínu na hlavy vlastních českých lidí a neostýchají se mluvit o tom, jak zrádný je ten národ český. Nikoho z nich - zdá se - neruší celé to zlo, prováděné Němci za vedení nacistů na národech a státech celé Evropy. Jen odsun československých Němců jim leží na srdci. A potom ty dekrety presidenta Beneše, toho Beneše, který - dle nich - byl příčinou všeho zlého. To z neznalosti dějin slepě zřejmě přejímají od sudetské reprezentace. Že odsun byl domácím odbojem, po Lidicích, Ležácích po masakrování a ubíjení českých a slovenských lidí v nacistických koncentračních táborech stanovenou podmínkou i pro presidenta Beneše, se z neznalosti vlastních dějin tiše přehlíží, v opačném případě cudně zapomíná.

Zajisté se nelze ztotožňovat neb schvalovat počáteční formu t.zv. divokého odsunu, prováděného často jako momentální

reakci na útrapy českým lidem zapříčiněnými Němci. Avšak přijímat přání pánů Neubauerů, že cesta do Evropy vede pro Čechy jediné přes sudetské Němce, je nejen nadsazené, nýbrž zavání diktátem. Narovnáni s Německem silným sousedem, ano, ale jen na zásadě - já pán, ty pán -.

Přednes redaktora Jonáše byl sledován s velkou pozorností a byl na konec odměněn bouřlivým potleskem obecnstva.

Českým velvyslancem bude Pavel Jajtner

V polovině června přivítáme ve Vídni prvního českého velvyslance České republiky, Pavla Jajtnera. Stejně jako jeho slovenský kolega Rudolf Filkus, Jajtner není diplomatem z povolání, nýbrž politik. Během sametové revoluce v roce 1989 byl činný v Občanském fóru, později se připojil ke Straně lidové a byl zvolen jedním z místopředsedů Federálního parlamentu.

Po rozpadu Československa pracoval Pavel Jajtner na českém Ministerstvu zahraničních věcí. Jeho původním povoláním je inženýr v oboru elektrotechniky, ve volném čase se zabývá hudbou.

Pavel Jajtner

V rozhovoru s pražským dopisovatelem deníku Standard vyjádřil budoucí velvyslanec ve Vídni pochopení, že rakouští občané jsou znepokojeni plánovanou dostavbou atomové elektrárny v Temelíně: »Budu se snažit ve Vídni vysvětlit, že nám zdraví našich občanů leží stejně tak na srdci jako zdraví rakouského obyvatelstva tamějším úřadům«. K otázce vývozu českého zboží do Rakouska za nízké ceny a rakouských restriktivních protiopatření Jajtner varoval před uzavřením západních trhů před novými demokratiemi, což by mohlo mít za následek sociální nepokoje v těchto zemích. Poukázal přitom na to, že Česká republika již ztratila odbytiště v bývalém Sovětském Svazu a částečně i na Slovensku.

Dipl.Ing. Ota Češka

**Premiér Klaus:
vláda s bývalými
sudetskými Němci
jednat
nebude**

Česká vláda nebude vést v žádném případě jednání se sudetskými Němci, prohlásil Václav Klaus po pondělním setkání s bavorským premiérem Maxem Streiblem. Nevyloučil však, že by se o to nemohla pokusit nějaká menší česká politická strana. Problém sudetských Němců existuje podle Klause výhradně u západních sousedů.

České srdce – odbor XVII.

V sobotu 8. května konala se oslava svátku matek v sále domu JSM, v Rosensteingasse 39. Předseda odboru, krajan Bouchal, přivítal přítomné, projevil radost nad hojnou účastí a maminkám popřál vše nejlepší, hlavně zdraví. Dík dp. Vojtěchovi za jeho krásný proslov k tomuto svátku. »Důstojný Pane, vždy Jste mezi námi srdečně vítán!«

Vesele vyhrávala hudba »Veseláci« z Mor. Krumlova a nejen vyhrávala, ale zpívali, přednášeli básně a předváděli kouzla. Také vnouček manželů Strnadových krásně přednesl dvě básničky.

Velkou radost nám udělaly děti pí. Rozmarýnové, které svou maminku – na její přání – přivezly mezi nás. Potlesk přivítal naši Lidušku. Když jí pak muzika zahrála a zazněla píseň »Tvé vlasy kvetou maminko« a předseda, krajan Bouchal, předal krásnou kytici jako dík za její obětavou dlouholetou práci, mnohé oko zvlhlo.

Je u nás zvykem, že každý přítomný je pohoštěn a maminky odboru obdrží dáreček. Nezapomínáme ani na maminky v domovech a na nemocné, které nemohou přijít mezi nás.

Předseda, krajan Bouchal, poděkoval na návštěvu a toto pěkné odpoledne ukončil přáním všeho dobrého.

B. Ž.

Rudolf Filkus slovenský velvyslanec ve Vídni

Profesor ekonomie a odborník na otázky hospodářství Filkus zastával v poslední Československé vládě funkci vicepremiéra a současně vedoucí pozici ve slovenské vládní straně HZDS. Je znám pro svůj kritický postoj k šéfu vlády Vladimíru Mečiarovi. Podle rakouského deníku Standard ze 26. 5. Filkus zpočátku místo velvyslance nechtěl přijmout, neboť jmenování považoval za odsunutí z politické scény na Slovensku.

V rozhovoru pro Standard se Rudolf Filkus k premiéru Mečiarovi nechtěl vyjádřit, zdůraznil ale, že Slovensko ve své těžké hospodářské situaci potřebuje vládu na široké základně: »Aby rozhodoval jeden, to není možné«.

Slovensko se podle názoru velvyslance musí držet na cestě k tržnímu hospodářství, privatizace musí postupovat mnohem rychleji než dosud. Signály pro státní regulaci hospodářství, poznamenal Filkus, jen odrazují zahraniční investory.

Vztahy mezi Rakouskem a Slovenskem označil velvyslanec za velmi dobré a poukázal na podporu slovenského členství v Evropské radě Rakouskem.

Rudolf Filkus

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTĚ** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 20 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Vídeň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v čes-
kém kostele JSM na Rennwegu číslo 63
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.¹⁰ hodin s prom-
luvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenst-
ví při chrámu Panny Marie na Nábřeží
- založené páterem Josefem Novotným
- 1. okres, Seitzergasse 5, IV. patro,
otevřeno pátek od 19 do 22 hodin a v
neděli a svátek od 9 do 10.30 hodin.
Hosté vítáni!

Milí ctitelé mariánští!

I letos Vás srdečně zveme na tradiční
poutě k Matičce Boží sedmibolestné na
Kaasgraben, Vídeň 19, Ettingshaus-
seng. 1. Konají se vždy 1. neděli v měsí-
ci v 15 hodin, a sice:

4. července	5. září
1. srpna	3. října

Po bohoslužbách přátelské posezení
pod věchýtkem poblíž kostela.

Těšíme se na Vaši hojnou účast:
ústředí Jednoty sv. Metoděje

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 ho-
din v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Ho-
sté vítáni!

JEDNOTA sv. METODĚJE - VII. odbor - 1030 VÍDEŇ, SCHÜTZENG. 30
DOVOLUJEME SI VÁS UPOZORNIT A POZVAT NA NAŠE PRÍSTÍ PODNIKY:

SOBOTA **18. ZÁŘÍ 1993 - 20 HODIN**

"CESTUJEME AUSTRÁLIÍ" DIAS

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63A

od
Annemarie Humpelstetter

NEDELE **3. ŘÍJNA 1993 ODJEZD 8 HODIN**

Výlet na hrad Forchtenstein

"Bollwerk Burgenland"

Projedeme se vinicí a popijeme vína

POZOR!

**USTŘEDÍ JSM KONÁ 19. ZÁŘÍ
POUŤ DO „ST. CORONA“ AM WECHSEL
BLIŽŠÍ INFORMACE V NOVINÁCH**

HEREC ROZMLOUVAL s autorem o bu-
doucí premiéře:

»Já bych navrhoval,« povídá herec, »aby se
hrdina v závěru neotrávil, ale zastřelil.«
»A proč?« ptá se překvapený autor.
»Aby vzbudil obecnost.«

KONČÍ DOVOLENÁ, muž se spokojeně
protahuje na slunci. V tom se k němu nakloní
manželka a důrazně mu říká:

»Tak už končí prázdniny, děti začnou nosit
domácí úkoly a ty ses na tu matematiku ještě
ani nepodíval!«

CHLUBÍ SE kamarád kamarádovi: »Mon-
ka ke mně chodí pravidelně na video, kdy
jsem sám doma!«

»Ale vzdělání žádné video nemáte?«

»A věříš, že si toho ještě nevšímla?«

»UŽ ZASE ODCHÁZÍŠ, muži? Kdybys vi-
děl, jaká je tu celý večer nuda!«

»Vím, právě proto odcházím!«

V sobotu 31. července soukromný výlet, do Jindřichova Hradce na 700 let
trvání tohoto města. Odsutí pak uskokolejovou drahou do Nové Bystřice.
Zájemce, Fr. Bouchal Tel. 45 28 363.